

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3470/2022
04.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Шкорић, адвокат из ..., против туженог „MAGNA SEATING“ д.о.о. Оаци, чији је пуномоћник Дејан Укропина, адвокат из ..., ради поништаја о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3439/20 од 31.03.2021. године, у седници одржаној 04.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3439/20 од 31.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 637/19 од 25.08.2020. године, исправљена решењем истог суда П1 637/19 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба у делу у којем тужилац тражи да га тужени врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању, способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада туженог као послодавца. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев. Поништено је решење о отказу Уговора о раду донетог од стране туженог број ... од ...2019. године, као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3439/20 од 31.03.2021. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време и обављао је послове радног места ... на пројекту ... до ...2019. године, када му је на основу решења туженог број ... од ...2019. године отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине из члана 47. став 3. Правилника о раду туженог, неблаговременог достављања оправдања за недолазак на посао и члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду. Доношењу оспореног решења претходило је писано упозорење од 10.01.2019. године о постојању разлога за отказ уговора о раду због неблаговременог достављања потврде о привременој спречености за рад за дан 28.12.2018. године на које упозорење се тужилац није изјаснио јер је истог дана обрачунској служби туженог доставио потврду о привременој спречености за рад. Тужилац је дана 28.12.2018. године био спречен за рад због упале грла, о чему је обавестио свог непосредног руководиоца ББ. Како његов изабрани лекар није радио тог дана отишао је у Хитну медицинску помоћ ДЗ Озаци, где му је речено да ће његов изабрани лекар отворити боловање на основу евиденције јављања у Дому здравља. Његов изабрани лекар му је потврду издао 10.01.2019. године, када је почео да ради.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан јер тужени није могао отказати Уговор о раду тужиоцу на основу члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду код чињенице да је његов изостанак са рада био оправдан.

Другостепени суд, имајући у виду одредбу члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду и одредбу члана 47. Правилника о раду туженог сматра неприхватљивим закључак првостепеног суда да тужени није имао законски основ за отказ уговора о раду јер је наведени отказни разлог предвиђен као повреда радне дисциплине. Међутим, код утврђеног да тужилац због новогодишњих празника није имао могућност да се обрати изабраном лекару у амбуланти у кругу туженог, а затим да због почетка рада истог лекара до 10.01.2019. године није могао да добије потврду о спречености за рад, прихвата као правилан закључак првостепеног суда да не постоји одговорност тужиоца за неблаговремено достављање потврде о спречности за рад за дан 28.12.2018. године.

По оцени Врховног суда, побијана одлука се заснива на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05...), прописано је да послодавац може да откаже Уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а чланом 179. став 3. тачка 2. овог

закона да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не достави потврду о привременој спречености за рад у смислу члана 103. овог закона. Чланом 103. Закона о раду прописано је да је запослени дужан да најкасније у року од три дана од дана наступања привремене спречености за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, о томе достави послодавцу потврду лекара која садржи и време очекиване спречености за рад. Одредбом члана 94. став 2. тачка 3. Правилника о раду туженог прописано је да послодавац отказује запосленом Уговор о раду посебно по основу следећих повреда радних обавеза: неоправданог одсуства са посла, а ставом 3. тачка 47. истог члана да послодавац запосленом отказује Уговор о раду у случају повреде радне дисциплине и то неблаговременог недостављања оправдања за недолазак на посао (као нпр. дознака, позива за суд и томе слично).

По оцени Врховног суда, недостављање потврде о привременој спречености запосленог за рад у року предвиђеном чланом 103. Закона о раду може бити разлог за отказ уговора о раду запосленом, али то зависи од околности сваког конкретног случаја. Наведеном законском одредбом, као и цитираним одредбама Правилника о раду предвиђено је да се повредом радне обавезе сматра и неблаговремено недостављање оправдања за недолазак на посао, али смисао и циљ ових одредаба је да се обавезе запослени, чак и у ситуацији када је због болести спречен да ради, да у примереном року обавести послодавца о својој спречености за рад како би он могао да благовремено реагује и омогући замену запосленог, односно омогући да се процес рада несметано одвија. У конкретном случају тужиоцу је решењем туженог од 07.06.2019. године отказан уговор о раду због својом кривицом учињене повреде радне обавезе и непоштовања дисциплине, те му је стављено на терет да до дана доношења решења отказа уговора о раду није доставио дознаку за боловање за дан 28.12.2018. године, нити је на било који начин оправдао свој изостанак. Међу странкама није спорно да је тужилац био одсутан са посла дана 28.12.2018. године и да је потврду о привременој спречености за тај радни дан предао послодавцу 10.01.2019. године по протеклу рока из члана 103. став 1. Закона о раду. Међутим, у конкретном случају тужилац је благовремено реаговао у смислу своје обавезе обавештавања непосредног руководиоца, односно послодавца о својој спречености за рад, јер је 28.12.2018. године, када је осетио здравствене тегобе, одмах обавестио надређеног ББ да је због болести спречен да дође на посао. Тужилац није предао послодавцу потврду у року од три дана од дана наступања спречености за рад, при чему се ради о периоду новогодишњих и божићних празника, а тужени је морао узети у обзир и исто прихватити будући да је потврда издата од стране изабраног лекара тужиоца.

Дакле у ситуацији када је тужилац обавестио свог непосредног руководиоца да је привремено спречен за рад 28.12.2018. године, недостављање писмене потврде о спречености за рад, у року од три дана од дана наступања привремене спречености, а при чему је потврду могао да добије од изабраног лекара тек 10.01.2019. године када је изабрани лекар почео да ради, не може се квалификовати као повреда радне обавезе, јер у конкретном случају нема кривице запосленог, нити постоји оправдани разлог за отказ уговора о раду тужиоцу на основу члана 179. став 3. тачка 2. Закона о раду.

Имајући у виду изложено, неосновани су наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права, док се део ревизијских навода односи на оспоравање утврђеног чињеничног стања у односу на временски период у коме тужилац није могао

да достави потврду изабраног лекара, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Из изнетих разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију и судских такси по овом правном леку, је одбијен с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић